



Traian Stănescu, alături de Gabriela Baci

Traian Stănescu

interpretul rolului
Alexandru din piesa

„Un anotimp fără nume“

de Sorana Coroamă-Stanca

— Confesiuni de creație, zici? Chiar dacă mă repet, în ciipa aceasta îmi vine în minte (de altfel n-o să uit niciodată!) vorba marelui actor care a fost Emil Botta. Întrebat „dacă meseria de actor e o taină“, a răspuns: „atunci taină să rămână“. Dar, rubrica dumneavoastră mi se pare extrem de interesantă nu numai pentru noi, creatorii de pe scenă, ci și pentru spectatori și mai ales pentru cititorii revistei „Teatrul“.

— Atunci să-ncepem prin a discuta cum s-a desfășurat lucrul la rolul doctorului Alexandru din piesa Soranei Coroamă-Stanca.

— Aș vrea să vorbesc în primul rând despre colaborarea cu regizoarea Sanda Manu, de care mă leagă mai multe reușite, printre care voi aminti doar *Gaițele* de Al. Kirițescu (Mircea Aldea) la Televiziune, iar la Național, *A treia țepă* de Marin Sorescu (Căpitanul Papuc). Datorită Sandei Manu am avut întotdeauna mari împliniri profesionale, și sper ca sub bagheta ei să mai am și altele.

Distribuția alcătuită de regizoare, care e și profesoară la I.A.T.C., a inclus un număr de studenți care să acopere rolu-

rilor tinerilor. Acești talentați studenți-actori (unii au absolvit între timp și joacă acum în alte teatre!) au imprimat, sub directa îndrumare a Sandei Manu, un plus de vitalitate repetițiilor, un suflu proaspăt spectacolului.

— Între Traian Stănescu și partenera sa din „Un anotimp fără nume“, Adela Mărculescu, a existat de-a lungul repetițiilor o bună comunicare? Așa se pare, judecând după tensionata și dramatica relație pe care spectacolul o reflectă.

— Spre deosebire de alte personaje cu o funcție dramatică similară pe care le-am jucat, doctorul Alexandru — fiind scris într-o modalitate originală, de o autoare experimentată în materie de teatralitate, anume de reputata regizoare Sorana Coroamă-Stanca — mi-a solicitat mai multă subtilitate, un joc mai discret în formă, dar intens ca trăire. Fără inteligența scenică a partenerii mele Adela Mărculescu, cu care mă completez admirabil, și fără rigoarea profesională a regizoarei Sanda Manu, nu ar fi fost posibil să realizez astfel acest rol.

— Doctorul Alexandru, un personaj care pune grave probleme de viață, probleme care pot fi ale oricăruia dintre cei din sală sau de oriunde...

— Am pornit de la două trăsături esențiale. Prin profesiunea pe care o exercită, care presupune dragoste față de oameni, credință că omul poate să facă bine, că este obligat să facă bine, Alexandru este un om al datoriei, al idealului moral. Pe plan sentimental, însă, el este gata să sacrifice relația cu femeia iubită, pentru a fi consecvent cu menirea sa profesională. Am conceput personajul ca pe un idealist care are însă forța să-și asume o dramă (boala) și să o depășească, cu riscul de a sacrifica latura afectivă a existenței sale.

— Ai resimțit natura oarecum secundară a rolului, în raport cu partenera?

— Nu, dimpotrivă. Doar dacă te referi la text, care e de mai mică întindere. Altfel, personajul trăiește foarte intens, chiar în afara timpului material pe care îl petrece în scenă. Relațiile dintre mine și celelalte personaje sînt aproape permanente, prin comentariile dintre Paula I, Paula II și Paula III, iar partenera mea reușește să încerce de complexe semnificații scenele în doi.

Foarte interesantă mi se pare, de pildă, rezolvarea finalului, care nu este un happy-end în sens tradițional, spectatori avînd posibilitatea să-și imagineze ei înșiși un sfîrșit. Este ceea ce numim un final deschis.

Maria MARIN